

**SIÓDME ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO
PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ
grudzień 2018 roku**

WIERNI ŚWIECCY UCZNIAMI–MISJONARZAMI JEZUSA CHRYSZTUSA

I. FORMACJA SYNODALNA

Po zapaleniu świecy synodalnej i odmówieniu modlitwy, członkowie zespołu, którzy uczestniczyli w **dniu skupienia** dla zespołów synodalnych, w **dekanalnym spotkaniu formacyjnym** (o ile już się odbyło) czy też w **Diecezjalnym Studium Formacyjnym dla Świeckich** proszeni są o podzielenie się z pozostałymi członkami zespołu swoimi doświadczeniami, przeżyciami, wrażeniami itp. z udziału w tych wydarzeniach.

Następnie należy zwrócić uwagę na propozycję **rekolekcji dla zespołów synodalnych**. Informacje na ich temat znajdują się na obrazkach z Matką Bożą Skrzatuską, które otrzymują wszyscy członkowie zespołu. W rekolekcjach mogą również uczestniczyć osoby, które formalnie do niego nie należą. Jeżeli w dekanacie nie odbyło się jeszcze spotkanie formacyjne, to trzeba przypomnieć informacje dotyczące jego miejsca i terminu.

II. DYSKUSJA TEMATYCZNA

Temat poruszany na tym zebraniu jest ściśle związany z zagadnieniami tożsamości i powołania wiernych świeckich w Kościele, które zostały podjęte podczas szóstego zebrania zespołu synodalnego w czerwcu br. Poniżej umieszczone są wypowiedzi pasterzy Kościoła. Po wcześniejszym, osobistym zapoznaniu się z ich treścią oraz po ich głośnym odczytaniu podczas zebrania zespołu, warto podzielić się własnymi refleksjami i należy odpowiedzieć na postawione pytania. Ma to być także okazja do otwartej wymiany zdań i poglądów.

1. Papież Franciszek, Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium (Radość Ewangelii)*, nr 120:

„Na mocy otrzymanego chrztu, każdy członek Ludu Bożego stał się uczniem misjonarzem (por. Mt 28, 19). Każdy ochrzczony, niezależnie od swojej funkcji w Kościele i stopnia pouczenia w swojej wierze, jest aktywnym podmiotem ewangelizacji i byłoby rzeczą niestosowną myśleć o schemacie ewangelizacji realizowanym przez kwalifikowanych pracowników, podczas gdy reszta ludu wiernego byłaby tylko odbiorcą ich działań. Nowa ewangelizacja powinna zakładać nowe zaangażowanie każdego z ochrzczonych. To przekonanie przybiera formę apelu skierowanego do każdego chrześcijanina, by nikt nie wyrzekł się swojego udziału w ewangelizacji, ponieważ jeśli ktoś rzeczywiście doświadczył miłości Boga, który go zbawia, nie potrzebuje wiele czasu, by zacząć Go głosić, nie może oczekiwać, aby udzielono mu wiele lekcji lub długich instrukcji. Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie. Nie mówmy już więcej, że jesteśmy «uczniami» i «misjonarzami», ale zawsze, że jesteśmy «uczniami–misjonarzami». Jeśli nie jesteśmy przekonani, popatrzmy na pierwszych uczniów, którzy natychmiast po doświadczeniu spojrzenia Jezusa, szli głosić Go pełni radości: «Znaleźliśmy Mesjasza» (J 1, 41). Samarytanka, tuż po zakończeniu swego dialogu z Jezusem, stała się misjonarką, i wielu Samarytan uwierzyło w Jezusa «dzięki słowu kobiety» (J 4, 39). Również św. Paweł, po swoim spotkaniu z Jezusem Chrystusem, «zaraz zaczął głosić w synagogach, że Jezus jest Synem Bożym» (Dz 9, 20). A my na co czekamy?»

- **Jakie radości i trudności związane z byciem uczniami–misjonarzami Jezusa Chrystusa przeżywacie w swoim codziennym życiu?**

2. Papież Franciszek, Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium (Radość Ewangelii)*, nr 102:

„Świeccy stanowią olbrzymią większość Ludu Bożego. W ich służbie pozostaje mniejszość: wyświęceni szafarze. Wzrosła świadomość tożsamości oraz misji świeckiego w Kościele. Dysponujemy licznym laikatem, choć nie wystarczającym, z zakorzenionym poczuciem wspólnotowym i wielką wiernością zaangażowaniu

w miłość, katechezę, celebrowanie wiary. Ale uświadomienie sobie tej odpowiedzialności laikatu, wypływającej z chrztu i bierzmowania, nie przejawia się w ten sam sposób we wszystkich stronach. W niektórych wypadkach, ponieważ nie zostali uformowani, aby podjąć ważną odpowiedzialność, w innych przypadkach nie znajdując miejsca w swoich Kościołach partykularnych, by się wypowiedzieć i działać, z powodu nadmiernego klerykalizmu, pozostawiającego ich na marginesie decyzji. Nawet jeśli zauważa się większe uczestnictwo wielu w posługach świeckich, zaangażowanie to nie znajduje odzwierciedlenia w przenikaniu wartości chrześcijańskich do świata społecznego, politycznego i ekonomicznego. Wiele razy ogranicza się do zadań wewnątrzkościelnych bez rzeczywistego zaangażowania w zastosowanie Ewangelii w transformacji społeczeństwa. Formacja świeckich oraz ewangelizacja kategorii zawodowych i intelektualnych stanowią ważne wyzwanie duszpasterskie.”

- **Jakie propozycje formacyjne – zarówno na poziomie parafialnym jak i diecezjalnym – potrzebne są dzisiaj Wam, jako ludziom świeckim, abyście jeszcze bardziej byli uczniami–misjonarzami Jezusa Chrystusa i podejmowali swoją odpowiedzialność za Kościół?**

3. Bp Edward Dajczak, List na otwarcie II Synodu Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej, fragmenty:

„W dniu wczorajszym, 25 lutego 2017 roku, uroczystością w świątyni katedralnej, a także modlitwą wielu z Was, Siostry i Bracia, gromadzących się w kościołach i kaplicach naszej diecezji, rozpoczęliśmy czas naszego diecezjalnego Synodu. Wszyscy jesteśmy świadomi, że między rokiem 1990, w którym zakończył się pierwszy Synod naszej diecezji, a rokiem 2017 doszło do epokowych zmian. Choćby wspomnieć tylko przemiany społeczne, głębokie zmiany kulturowe i przemiany w sposobach komunikacji międzyludzkiej. (...) Ta nowa sytuacja człowieka domaga się reakcji Kościoła i zmian w metodach działania i sposobach głoszenia Ewangelii, by dotrzeć z nią do współczesnego człowieka.

Nowe wezwania sprawiły, że w Kościele pojawiły się spotkania nazywane synodami. Są wśród nich ogólne, tematyczne, synody regionalne, metropolitalne i diecezjalne. Tematem, który łączył wszystkie synody, była ewangelizacja, a szczególnie nowa ewangelizacja. Święty Jan Paweł II powiedział, że «wszystkie te Synody same w sobie są już nową ewangelizacją. Ponieważ otwierają szeroką przestrzeń dla uczestnictwa świeckich, proklamują i inaugurują ich specyficzną odpowiedzialność w Kościele, są wyrazem siły, jaką Chrystus obdarzył cały Lud Boży, dając mu uczestnictwo w swojej mesjańskiej misji: misji prorockiej, kapłańskiej i królewskiej» (*Tertio millennio adveniente*, nr 21). (...) Słowa świętego papieża Jana Pawła II, że ewangelizacją jest już sam Synod, mówią nam, że każde osobiste zaangażowanie, modlitwa, ofiara i najmniejszy czyn najpierw przemienia mnie, pogłębia moją wiarę i uszlachetnia człowieczeństwo. (...)

Kiedy pośród naszych najbliższych dokonują się rzeczy wielkie i ważne, to najbardziej szkodliwą postawą jest bierność, dystans i obojętność wobec istniejących problemów i dokonujących się wydarzeń. (...) Proszę Was, niech drugi Synod diecezjalny stanie się stylem naszego życia duszpasterskiego w parafiach oraz będzie ciągłą inspiracją do osobistej i wspólnotowej modlitwy. Siostry i Bracie, uczniowi Jezusa żyjącemu w naszej diecezji nie przystoi w czasie drugiego Synodu pozostać biernym! (...) Zapraszam Was, Siostry i Bracia, do wielkiego zaangażowania się. (...) Proszę równocześnie o taką otwartość i klimat serdeczności, by w każdym czasie mogli dołączać do parafialnego zespołu synodalnego następnymi uczestnicy. Proszę, niech ta otwartość na każdego przychodzącego człowieka będzie stylem każdego zespołu aż do końca Synodu. (...) Zapraszam do przeżycia świętego czasu, otwartego na Ducha Świętego, gorliwej modlitwy i pełnego otwartości dialogu.”

- **W jaki sposób trwający w naszej diecezji Synod, a zwłaszcza zaangażowanie w prace zespołu synodalnego, wpływa na Wasze bycie uczniami–misjonarzami Jezusa Chrystusa?**

4. Ostatnie pytanie należy postawić na zakończenie zebrania wszystkim członkom zespołu po to, aby w **bardzo krótkiej odpowiedzi** (jednym zdaniem, słowem, hasłowo) **każdy** podsumował swój udział w zebraniu, **dzieląc się tym na głos z innymi**. Wypowiedzi te należy anonimowo **zapisać w protokole**.

- **Co było dla Ciebie ważne podczas tego zebrania zespołu synodalnego? Co zabierasz ze sobą?**